

εμείς που δεν γνωρίσαμε ποτέ αλάνες...

Πρωινό ξύπνημα, σχολείο, εγκλεισμός ανάμεσα σε τοίχους, μέσα στην επιβεβλημένη παιδική σιωπή επιτρέπεται μόνο η κυρίαρχη φωνή του καθηγητή-αυθεντία. Κουδούνι! Τέλος το μάθημα. Περιφέρεσαι στο γκρίζο τοπίο του σχολείου-φυλακής ψάχνοντας για ζωντανές στιγμές. Απουσιολόγια-ελεγκτές, αποβολές-τιμωρίες, εξετάσεις υποταγής. Κουδούνι! Επιτέλους το σχολάσμα. Μόνο και μόνο για να έρθει η ώρα του φροντιστηρίου και των ιδιαίτερων. Κουδούνι! Ώρα να πας σπίτι για να διαβάσεις κάτω από το βλέμμα των γονέων-δεσμοφυλάκων σου. Και κάπου ανάμεσα στα κουδούνια προσπαθείς να χωρέσεις μια περιπλάνηση, έναν έρωτα, την παρέα, μερικά τραγούδια και λίγο παιχνίδι. ΒΙΑ.

Αυτή τη χαρά του παιδικού αυθορμητισμού προσπαθούν να μας στερήσουν εξουσιάζοντας το χώρο και τον χρόνο μας, τα συναισθήματά μας και τις σκέψεις μας. Στο σχολείο γεμίζοντας τον χρόνο μας με δικά τους "πρέπει". Με φροντιστήρια και μαθήματα, λες κι εμείς θέλουμε να αφιερώσουμε όλο μας το χρόνο μελετώντας οδηγίες χρήσεως για επιβίωση στον ανούσιο κόσμο που μας προσορίζουν. Για να μπορούμε κι εμείς να έχουμε έναν "αξι�σέβαστο" ρόλο, να είμαστε οι καλύτεροι γιατί "ο ανταγωνισμός είναι σκληρός". Λες και πρέπει να βάζουμε τρικλοποδιές στους φίλους μας. Οι πομποί τους δεν σταματάνε να εκπέμπουν τα ίδια μηνύματα στο repeat και αργότερα. Πόσο καλύτερα μπορούμε να πουλήσουμε τον εαυτό μας για να συνεχίσουμε να τρέχουμε. Να αρχίσουμε να παράγουμε γι αυτούς. Να βάζουμε κάρβουνο σε ένα τρένο που από την ιλιγγιώδη ταχύτητα δεν μπορούμε να διακρίνουμε τους τόπους από τους οποίους περνάει. Κι έτσι θέλουν να περνάει και η ζωή μας, χωρίς την παρουσία μας.

Μπαμ! Ένα όπλο "εκπυρσοκροτεί" και διαλύει το γυάλινο κλουβί που είναι εκεί για να σε προστατεύει. Ή μήπως για να σε περιορίζει; Είναι εκείνη η στιγμή που το κλάμα ενός μωρού μετατρέπεται σε βρυχήθιμό λιονταριού, το παιδικό χαμόγελο μετατρέπεται σε συνωμοτική ματιά που συναντιέται με άλλες προσκαλώντας τις να εξεγερθούν ενάντια σε όλους αυτούς που ορίζουν που να πας, πως και ποιόν θα ερωτευτείς, πότε να παίξεις, τι να κάνεις. Σε όλους αυτούς που σου λένε πως δε θα ζήσεις τα όνειρά σου. Γιατί είναι οι εφιάλτες τους. Είναι η ίδια η εξουσία κι εμείς που αγωνιζόμαστε για την καταστροφή της.

Είναι αυτοί που κατάφεραν να διαστρεβλώσουν το νόημα της κοινωνικής επανάστασης του '21 και να της δώσουν εθνικά χαρακτηριστικά για να χτίσουν μια εθνική ενότητα. Είναι οι χίτες και οι ταγματασφαλίτες

που συνεργάστηκαν με τους γερμανούς ναζιστές και που αργότερα σκότωσαν και έστειλαν τους/τις αντιφασίστες αγωνιστές/τριες στη Μακρόνησο. Είναι οι ίδιοι που παρέδωσαν την εξουσία στη χούντα και μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου την παρέλαβαν από αυτήν. Είναι αυτοί που νομίζουν ότι αλλάζοντας προσώπείο μας ξεγελάνε. Πόλεμοι, που με περήσια περηφάνια μας διδάσκουν, γιατί έχουν καταφέρει να αντιστρέψουν όλα τα νοήματά τους και να τους αφομοιώσουν ήταν αγώνες των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές τους. Ακόμη και πόλεμοι για τους οποίους δεν τολμούν να μιλήσουν γιατί ακόμη τους φοβίζονται οι νωπές πληγές που δεν έχουν καταφέρει να τις επουλώσουν. Δεν μπορούν να αντιληφθούν πως η ιστορία δεν είναι βιβλία, τηλεοπτικές εικόνες, μαρτυρίες αλλά μυρωδιές, αγγίγματα, συναισθήματα, βιώματα και αναμνήσεις που μοιράζομαστε καθημερινά: ιστορίες και όχι Ιστορία. Σε όσους νομίζουν ότι η Ιστορία γράφεται σε χλιδάτες αίθουσες με στρογγυλά τραπέζια εμείς απαντάμε ότι την Ιστορία την γράφουμε εμείς που τη βιώνουμε και δεν περιμένουμε να την μάθουμε από τις αφηγήσεις της εξουσίας. Η Ιστορία γράφεται στους δρόμους πίσω από τα οδοφράγματα, με κουκούλες και όχι με γραβάτες.

Δεν μπορούν να αντιληφθούν πως το παιχνίδι δεν είναι για να το βλέπεις αλλά για να παίζεις. Πως τα καλύτερα παιχνίδια δεν είναι αυτά που ορίζουν άλλοι τους κανόνες, αλλά που τους ορίζουμε όλοι μαζί. Δεν αντιλαμβάνονται πως το παιχνίδι είναι η ζωή μας κι αν δοκιμάσουν να μας το στερήσουν μπορεί να μετατραπεί σε σύγκρουση. Σύγκρουση με αυτό το σάπιο κόσμο που ζούμε και το κενό μέλλον που μας προορίζουν. Παίρνουμε τη βία που μας ασκούν και τους την επιστρέφουμε. Χωρίς δεύτερες σκέψεις, χωρίς να ακούμε όσους φωνάζουν ότι δεν είναι ο σωστός τρόπος να αγωνιστούμε. Δεν θα μας γεμίσουν με ενοχές αυτοί που προσπαθούν να κλέψουν την αξιοπρέπεια μας. Κρατάμε το κεφάλι ψηλά, κοιτάμε τα τρομοκρατημένα μάτια τους και τους λέμε: Δεν έχουμε τίποτα να ζητήσουμε, δεν διεκδικούμε το παραμικρό. Σπάμε τη βιτρίνα αυτού του σάπιου κόσμου, κάνουμε πλιάτσικο στις κλεμμένες μας ζωές για να μπορέσουμε να ξαναορίσουμε τους κανόνες του παιχνιδιού.

Έφτασε λοιπόν η στιγμή να σταματήσουμε να τροφοδοτούμε με κάρβουνο το τρένο. Σηκώνοντας το κεφάλι συνειδητοποιούμε ότι δεν είμαστε μόνοι μας και υπάρχουν κι άλλοι πολλοί που έχουν σηκώσει κεφάλι. Ας προσπαθήσουμε όλοι μαζί, κι ο καθένας με τον δικό του τρόπο, να το εκτροχιάσουμε, να βγει από τις ράγες και να σταματήσει. Για να αναγκαστούν κι οι άλλοι να σηκώσουν το κεφάλι και να μπορέσουμε όλοι μαζί να δούμε που βρισκόμαστε και που θα πάμε. Χωρίς βιασύνη αυτή τη φορά. Περπατώντας κι όχι τρέχοντας. Για να μπορούμε να αντιλαμβανόμαστε τα λάθη μας και να χαιρόμαστε την περιπλάνηση.

Κι όπως είπε ο γερό-Αντόνιο από τα βουνά του Μεξικό, "Ο αγώνας είναι σαν ένας κύκλος. Αρχίζει από οποιοδήποτε σημείο αλλά ποτέ δεν τελειώνει".

Καλώς ήρθατε σύντροφοι, θα τα πούμε στους δρόμους...

...μάθαμε να παίζουμε στους δρόμους